

Slices Of Reality Between Light And Darkness

Til sin soloudstilling, ”Slices Of Reality Between Light And Darkness”, har Jonas Pihl malet en hel ny serie billeder, der alle har en stringent, rød tråd imellem sig.

Det er nok hans mest konceptuelt og visuelt homogene udstilling til dato.

Stykker af realitet kiler sig i alle billederne ind mod et forsvindingspunkt, en enhed. Disse stykker – eller lyskegler – veksler skiftevis mellem en lys og klar dagshimmel i forskellige nøje udvalgte farver, og en mørk og mystisk nattehimmel, der lige såvel kunne være et himmelrum i en fjern galakse – langt, langt væk.

Ud og ind mellem de lyse stykker himmel og den mørke baggrund fletter træer og trapper sig ind i himlene, der nogle steder bliver kig ind til en anden dimension, og andre steder bliver til stykker af f.eks. veje, der går ud mod beskueren.

Den mørke baggrund med forskellige objekter og væsener, der titter ud mellem de lyse stykker dagslys, er faktisk hele, færdige malerier, som Pihl har malet til at starte med.

Derpå har han dækket af og malet de lyse stykker dagslys ind over. Med denne fremgangsmåde har det for Pihl været en ”kill your darlings”-proces, hvor meget arbejde har måttet ofres for det færdige billedes resultat. En forfriskende – og krævende – ny arbejdsmetode for Pihl.

Denne arbejdsmetode har således generøst givet gaver i form af overraskende skift elementerne imellem. I højre hjørne af maleriet, ”Night N´Day”, bliver en fraktal-lignende, planet-agtig form kappet midt over, men synes at glide over i en sky på et stykke med ultramarineblå himmel. I Et andet maleri bliver en grafisk fremstilling af et sort hul, kappet over af striber af himmel, der skaber en helt ny rumforståelse i billedet. Det peger netop på billedet, som billede. Et frirum, hvor alt kan ske. Et rum uden regler. Andre end dem, Pihl selv stiller op. For der er orden i kaos. Selvom arbejdet med billedet er en proces, som Pihl ikke ved hvor ender, er der stor bevidsthed om hvert lille skridt, der tages i processen. Måske netop uden dette fasttømrede endemål, er der plads til det store nærvær det kræver, hele tiden at være åben for nye beslutninger og indfald i arbejdet med maleriet. Det handler om at gøre sig til et redskab for den skabende energi, der skal flyde frit ud til maleriet; men denne frihed kræver styrede rammer. Dette paradoks går igen i det faktum, at Jonas Pihl har bevæget sig et stort skridt videre udi nogle billeder, der på en gang er mere komplekse i lagene, og vovede i de maleriske skift, men samtidig virker mere rolige og samlede – i kraft af billedernes overordnede stringente opbygning. Der foregår en hel masse i billederne, der er fuld af detaljer – men der er også kommet en ro og næsten minimalistisk klarhed over billedernes samlede udtryk.

Det er stykker af virkelighed med stor kompleksitet i de mange lag, der handler om filosofiens og videnskabens idéer om vores tilsyneladende multidimensionale virkelighed – men det hele er på vej mod en enhed. Et nulpunkt. En zen-agtig ro. Et orkanens øje midt i billedet. En lys fremtid med tyngde og uendelig dybde inde bagved.